

УХВАЛА
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Аксенова Сергія Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII

м. К и ї в
29 січня 2020 року
№ 8-у(П)/2020

Справа № 3-375/2018(5402/18)

Другий сенат Конституційного Суду України у складі суддів:

Мойсика Володимира Романовича – головуючого,
Касмініна Олександра Володимировича,
Лемака Василя Васильовича – доповідача,
Первомайського Олега Олексійовича,
Сліденка Ігоря Дмитровича,
Юровської Галини Валентинівни,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Аксенова Сергія Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 48, ст. 436).

Заслухавши суддю-доповідача Лемака В.В. та дослідивши матеріали справи, Другий сенат Конституційного Суду України

у с т а н о в и в:

1. Аксенов С.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII (далі – Закон), згідно з якими „підпункти 11–27, 45 пункту 7 § 1 цього розділу вводяться в дію через три місяці після набрання чинності цим Законом, не мають зворотної дії в часі та застосовуються до справ, по яким відомості про кримінальне правопорушення, внесені в Єдиний реєстр досудових розслідувань після введення в дію цих змін“.

Суб'єкт права на конституційну скаргу зазначає, що оспорюваними положеннями Закону надано право на оскарження до суду повідомлення про підозру виключно підозрюваним у справах, по яких відомості про кримінальне правопорушення були внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань після 16 березня 2018 року (через три місяці після набрання чинності Законом), а підозрювані у справах, по яких відомості про кримінальне правопорушення були внесені до 16 березня 2018 року, такого права не мають.

На думку автора клопотання, положення пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону не відповідають частинам першій, другій статті 55 Конституції України, оскільки порушують гарантовані ними права на судовий захист та оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб, пунктам 1, 5 частини другої статті 129 Конституції України, якими закріплено

рівність усіх учасників судового процесу перед законом і судом, забезпечення обвинуваченому права на захист, а також частинам першій, другій статті 24, частині першій статті 64 Основного Закону України, згідно з якими громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом; не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками; конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України.

До конституційної скарги Аксенов С.В. долучив копії ухвал Печерського районного суду міста Києва від 8 червня 2018 року та Апеляційного суду міста Києва від 18 липня 2018 року. Стверджуючи про неконституційність оспорюваних положень Закону, автор клопотання посилається на юридичні позиції Конституційного Суду України та Доповідь „Верховенство права“, схвалену Європейською Комісією „За демократію через право“ на 86-му пленарному засіданні (Венеція, 25–26 березня 2011 року) (CDL-AD(2011)003rev).

2. Другий сенат Конституційного Суду України, розглядаючи питання про відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з постановленням неодностайно Другою колегією суддів Другого сенату Конституційного Суду України Ухвали від 10 грудня 2018 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“, виходить із такого.

2.1. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта

права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Автор клопотання вважає, що оспорювані положення Закону не відповідають частинам першій, другій статті 24, частинам першій, другій статті 55, частині першій статті 64, пунктам 1, 5 частини другої статті 129 Конституції України, оскільки спричиняють відмінності у процесуальному становищі підозрюваних залежно від того, коли відомості про кримінальне правопорушення були внесені в Єдиний реєстр досудових розслідувань: до 16 березня 2018 року, що є датою введення в дію означених положень Закону, чи після цієї дати.

Наводячи зміст окремих положень Конституції України, нормативно-правових актів, Аксенов С.В. не вказав, у чому полягає взаємозв'язок між положеннями пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону і частинами першою, другою статті 24, частинами першою, другою статті 55, частиною першою статті 64, пунктами 1, 5 частини другої статті 129 Конституції України, та не навів аргументів щодо того, яким чином зазначеними положеннями Закону порушено його права.

Отже, Аксенов С.В. не обґрунтував тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень Закону у розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 36, 50, 55, 56, 62, 67, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 54 Регламенту Конституційного Суду України Другий сенат Конституційного Суду України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Аксенова Сергія Валерійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГИЙ СЕНАТ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**